

Ez a cikk minta is lehetne:

A Szlovákok Tájékoztatására

Szélsőséges szlovák és román politikusok minden helyi és képviselő választás előtt előveszik a "magyar kártyát". Felszítják a Matica Slovenská és más sovíniszta szervezetek által táplált magyar gyűlöletet és hangos akcióba kezdenek. Még akkor is, ha tudják, előbb-utóbb el kell hallgatni vagy megszüntetni a botrány további fejleményeit. Ilyenkor kipécéznék egy ügyet vagy személyt és hangos akcióba kezdenek. Még akkor is, ha tudják, előbb-utóbb el kell hallgatni vagy megszüntetni a botrány további fejleményeit. Ehhez az olcsó, de mindkét nép számára káros handabandát a történelem szemétdombjára kell dobni. A népeink között már annyira elmérgesedett a viszony, hogy az okok felderítése és elismerése nélkül nem remélhetünk haladást. Talán ezt szolgálná az alanti cikk, ha hajlandók lennének ezeket az adatokat fontolóra venni.

Több, mint ezeregyszáz éve meg- vagy visszaérkeztek a Kárpát-medencébe a magyarok. Hét törzsről szól a krónika, de valójában lehetett az több is. Az itt élő gyér lakosság között voltak germánok, rómaiak, szlávok, főként a rokonaink, a hunok, avarok és székelyek. Az idők folyamán, be- vagy visszatelepülőkkel, avarokkal, székelyekkel összeállt a magyar nemzet.

A szlovák történelem is hasonlóan alakult. Ezeregyszáz év alatt, a Kárpátmedencébe betódult cseh, morva, lengyel, szlovén, horvát (tót), szorb, huszita, német, ruszin, ukrán nép lassan nemzetté vált, irodalmi nyelvet teremtett magának. Mindez a "rettenetes magyar elnyomás alatt" történt a kormány orra előtt. Ugyanebben az időben az angolok megfosztották állami létüktől, nyelvüktől a velszeket (kymri), skótokat és az íreket. Olyan sikeresek voltak, hogy a már 1936 óta önálló Írország lakosainak csak tíz százaléka beszéli tisztességesen saját ősi nyelvét. A skótok és velszek sem jártak jobban. A "Nagy Francia Forradalom" (Szabadság-Testvériség-Egyenlőség) "feltalálta" az addig ismeretlen államformát, a "nemzetállamot". Akkoriban és még sokáig, a gallok kisebbségben voltak Franciaország területén. A németek, korzikaiak, baszkok, okcitánok (provanszalok), normannok, olaszok, bretonok, stb. a lakosság több, mint felét tették ki. Ez nem zavarta forradalmi kormányt, sőt "javítani" akartak a helyzeten, akár erőszakkal is.

Betiltották az összes nem-francia nyelvű iskolát, aminek véres következményei lettek. A bretonok fellázadtak az önkényuralom ellen és évekig harcoltak nyelvükért, iskolájukért és egyházukért.

A lázadás leverésére küldött, az ország söpredékéből verbuvált fegyveres rablóbanda, Turreau tábornok vezetésével egész falvak, városok lakóit mészárolta

le. Vendée járás neve, amelynek a teljes lakosságát kiirtották borzalmas körülmények között, kitörülhetetlen a bretonok emlékezetéből. Ha valaki kíváncsi rá, üsse be Turreau vagy Vendée szavakat a Google keresőbe. Előtte azonban ajánlatos egy idegcsillapító bevétele...

Kedves szlovákok! Ha ezt mi csináltuk volna Önökkel, joguk lenne a panaszra és jól megalapozott a bocsánatkérési kívánság. De mi ezt nem tettük Önökkel. Az első világháború előtti néhány évtizedben történtek ugyan szánalmasan eredménytelen kísérletek a kormány részéről a lassan öntudatosodó és a pánszlávizmusnak bedülő vékony szlovák vezetőréteg elnyomására. Mindez azonban eltörpült Csehszlovákia, majd az önálló Szlovákia vad, tűzzel-vassal, törvénytelenül és embertelenül véghezvitt magyarellenes intézkedései mellett.

A "magyar elnyomás" mítosza Trianon óta állandó fejlődésben van. Ma már az a hír járja, hogy minden magyar tanító felpofozott minden magyarul nem tudó nebulót. Csak az a szépséghibája ennek a vádnak, hogy a nemzetiségek nyelvén oktató iskolákban nem magyarok tanítottak. A Matica és az ultra-jobb pártok ideológusai minden magyarellenes intézkedést az "ezeréves szenvedés" dajkameséjével magyaráznak és indokolnak.

Az unos-untalan hangoztatott vádak: a Rózsahegy melletti csendőrsortűz (szlovák csendőrök, szlovák parancsnok), a három kis szlovák gimnázium betiltása (amelyekben magyar gyűlöletet tanítottak), a szlovák kettős-keresztes címer "elrablása" mára nemcsak a szlovákok, hanem a gátlástalan propagandájuk nyomán a nyugatiak agyába is befészkelte magát.

De álljon itt egy igen autentikus szlovák vezető (akinek az alanti szavait legszívesebben letagadnák az önök magyarfaló politikusai és tanárai), Hlinka páter néhány mondata (Párizs, 1920), a magyar-szlovák-cseh viszonyról: "But in three months, indeed, after only three weeks, the veil was lifted. In this short time we have suffered more from the high-handed Czechs than we did from the Magyars in a thousand years. Now we know: Extra Hungariam non est vita (outside of Hungary there is no life). Remember these words, time will prove their truth. Benes is an ambitious knave." ("SUITORS AND SUPPLIANTS" by Stephen BONSAI amerikai diplomata Prentic Hall Inc.-New York,)

Ami magyarul így hangzik: "De három hónap alatt, valójában három hét után, a fátyol felemelkedett. Ilyen rövid idő alatt többet szenvedtünk a pökhendi csehektől, mint ezer év alatt a magyaroktól. Most tudjuk, hogy Hungárián kívül nincs élet. Emlékezzen ezekre a szavakra (Bonsal), mert az idő igazolni fogja ezeket. Benes egy törtető csaló."

Önök közül sokan igen nagyra becsülik Hlinka Páttert, az első Szlovák Köztársaság megalapozóját (megalapítója nem lehetett, mert akkor már halott volt. 1938-ban hunyt el!), de valószínűleg nem tudják, vagy nem akarják tudni, Hlinka végső

oron, a magyar Korona alatt akart maradni, néhány északi, teljesen szlovákok által lakott megye teljes autonómiájával.

Ha kíváncsiak Hlinka további mondanivalójára, szívesen elküldjük Önöknek a teljes szöveget.

Valószínűleg arról sem tudnak (vagy akarnak tudni), hogy 1938-ban az alakulóban lévő szlovák állam Budapestre küldte Milan Hodža nevű ismert és nagyon tehetséges politikusukat, hogy tárgyaljon a magyar kormánnyal egy autonóm tartományként alakuló Szlovákia esetleges társországi viszonyáról. Ez csak a németek tiltakozása miatt nem valósult meg. Hitler egy vazallus államot akart kikényszeríteni az Önök számára. Ez persze sikerült is neki... Ne feledjék: akkoriban Szlovákia lakosságának jó része élt még a történelmi Magyarország területén és BARÁTI érzelmekkel gondolt a magyar testvérnépre, akikkel nem csak ezer évig élt együtt, de 1848-49-ben és az első világháború lövészárkaiban is együtt harcoltak, szenvedtek.

A magyar-szlovák együttélés történetének szégyenteljes meghamisítása mellett, még más is van a szlovák, magyargyűlöletből élő szélsőségesek rovásán:

1. A magyarok által lakott területek bekebelezése 1918-ban, ami minden nemzetközi- emberi- és közösségi jog ellenes. Hol van az a népek önrendelkezési joga, amit maguknak követeltek, de hallani sem akarnak azok másokra való alkalmazásáról?

2. A "Beneši Dekrétumok" még ma is élnek, szerves részét alkotják a szlovák (és cseh) jogrendnek. A magyarok jogfosztásának eszköze volt, a kollektív bűnösség elvén alapult. Ezen túlmenően a magyar egyéni és közösségi javak elkobzásának az alapja. Ezt a szégyent az Önök parlamentje bebetonozta, az emberi jogok nagyobb dicsőségére.

3. A kierőszakolt lakosságcsere.

4. Kb. negyvenezer magyar embertelen körülmények közötti áttelepítése a Szudéta vidékre.

5 Gyilkosságok, amelyek messze felülmúlják a híres - az egész világon szétkürtölt - csendőr-sortűz áldozatainak számát:

a. Pozsonyligetfalu: 90 fegyvertelen, hazatérő levante lemészárlása. Ugyanott és sajnos máshol is feltáratlan tömegsírok is vannak, de a mindenkori magyar kormányok nem feszegették az ügyet. Ha bizonyítékokat óhajtanának, szívesen segítünk...

b. Dobsina lakosságának egy részének (kb. 120 személy) lemészárlása a cseh határ másik oldalán

c. Hogyan is történt Pozsony magyar lakossága nagyobbik részének a kitelepítése Pozsonyligetfaluba? Az ottani tábori orvos jelentése szerint az internáló táborban rendkívül nagy volt a gyermekhalandóság a rettenetesen rossz ellátás miatt. Kik voltak abban az internáló táborban?

6. Hány magyar iskolát zártak be 1919-óta? Össze tudják még számolni?
7. Hány hektár földet és más ingatlant raboltak el véglegesen a magyaroktól?
8. Az évszázadok során számtalan szlovák nemzetiségű püspöke, sőt hercegprímása volt a magyarországi katolikus egyháznak. Hány magyar származású püspöke van ma a szlovákiai magyaroknak? Ha nem tudják, elárulom: Egy sem!

Talán ideje volna szembenézniök a magyar-gyűlöletre épített történelmi mítoszaikkal is. Az elfogadott magyar történetírás soha sem követelte vissza Alsó-Felső Ausztriát és Karintiát azon a címen, hogy azok magyar fennhatóság alatt voltak vagy száz évig és településeink, váraink voltak ott. Önök viszont szemrebbenés nélkül igénylik vissza "Szvatopluk örökségét". Ennek persze lassan, de biztosan vége fog szakadni a külföldi és becsületes szlovák történészek munkái alapján. Talán nem volna felesleges néhány - a Matica emlőin nevelkedett történészüknél elolvasni, a német Martin Eggers könyvét: "Das Grossmährisches Reich. Realität oder Fiction?"

Szvatoplukra és a "nagy morva birodalomra" nem érdemes hivatkozni. Akkoriban lovak nélkül birodalom nem létezhetett mert nagy területen még egy hatásos adminisztrációt sem lehetett fenntartani. Márpedig a Kárpát-medencében csak a rómaiaknak (Pannonia), s később a velünk rokon avaroknak volt számottevő lovassága. Ha a történészeinknek ez még nem is tűnt fel, egy lovasnéppel szemben egy gyalog had fel sem vehette a harcot. Szvatopluk örökösének valószínűleg ez szöveget ütött a fejébe.

Aztán ott vannak a Nagy Károly birodalmának kémjelentései és adóívei Aachenben... Persze ezeket nem kutatják, mert nem fedik "óslakos" elméletüket. Nekünk, magyaroknak ezeregyszáz éves írott történelmünk van, amelynek később önök is részesei lettek. A mi királyaink az Önök királyai is voltak. A Szentkorona alatt Önöknek ugyanolyan jogok jártak, mint bárkinek a Kárpát-medencében, Európában. Csak ne próbáljanak mai jogokat követelni visszamenőleg a hűbéri társadalom idejére, mert azok igencsak egyformák voltak egész Európában. Ha mi jobbágyok voltunk, Önök is azok voltak, ha szabadok, Önök is szabadok voltak. Ha a földesuraik keményen bántak magukkal, mivelünk sem különbül. Panaszra nincs okuk.

Szlovákiai utaim során számtalan ellenséges megnyilvánulással találkoztam, ami erősen gondolkozóba ejtett. Ugyanis addigi tapasztalataim alapján ezeket érthetetlennek találtam.

Nekünk talán csak a szovjetekkel volt és a románokkal kapcsolatban van ellenséges érzületünk, de az soha sem nyilvánul meg az egyéni érintkezés szintjén. Voltak munkatársaim mindkét népből. Sokszor együtt ültünk az irodai étkezőasztalánál, de eszünkbe nem jutott szóban vagy magatartásban kifejezni egymás népei iránti ellenszenvünket. Észak Szlovákiában viszont ez napirenden volt.

A szlovák emberrel soha semmi bajunk nem volt. A magyar-gyűlöletből élő politikus, pedagógus, újságíró annál nagyobb, majdnem jóvátehetetlen kárt okozott a két nép hagyományosan jóviszonyában. Ha ezt valaha is sikerülne visszájára fordítani, mindkét népnek óriási hasznára lenne.

Előbb-utóbb, a legelfogultabb szlovák nacionalista is rá fog jönni, hogy népeink egymásra vannak utalva politikai, és gazdasági síkon egyaránt.

Ha a szlovákok feladják erőszakos magyar-irtási kísérletüket. és teljes autonómiát adnak nekik, örök barátság lenne a részünk.

A határok lassan elmosódnak, de az etnikai határok hosszú évszázadokra megmaradnak, a biológia törvényei szerint, ha erőszakkal nem avatkoznak a természet menetébe.

Bármit is tesznek az önök sovinszta vezetői, a szlovák népet sohasem fogjuk ellenségnek tartani, legfeljebb egy ideiglenesen elvesztett barátnak